

Když Félicité viděla, jak jsou obě dvě rozhořčené, pochopila, že už toho asi řekla až příliš a laskavým tónem pronesla:

„Ale, kočička, to není z mé hlavy. Já ti jen opakuji nesmysly, které kolují mezi lidmi, abys pochopila, že Pascal dělá chybu, když se neohlíží na názor veřejnosti...Myslí si, že vynalezl nový lék, nic víc. A já také moc ráda připustím, že vyléčí každého, jak sám doufá. Ale proč je potřeba se kolem toho chovat tak zvláště, proč o tom nemluvit nahlas, proč to jednoduše nezkusit i jinde než jen dělat pokusy na té sebrance ze staré čtvrti a z venkova? Když by měšťanům udělal ty různé zázračné kůry, prokázali by mu pak všecku čest. No, kočička moje, tak to vidíš, tvůj strýc musel vždycky dělat něco jinak než ostatní.“

Zněla najednou utrápeně a začala šeptat, aby dala průchod bolesti, kterou tajně držela ve svém srdci:

„Děkuji, Bože! V naší rodině nechybí vážení muži, moji další synové mi přinesli mnoho radosti. No není to tak? Tvůj strýc Eugène to dotáhl hodně vysoko, dvanáct let ministr, skoro císař! I tvůj otec si přišel na dost milionů a byl součástí těch mnoha velkých prací během přestavby Paříže. A to už vůbec nemluví o tvém bohatém a vznešeném bratrovi Maximovi, ani o tvých bratrancích, Octavu Mouretovi, jednoho z těch, co ovládají nový obchod, a co teprve náš velebný pán Mouret, jaký to světec...Škoda, Pascal mohl jít ve šlépějích každého z nich, tak proč tedy umíněně žije ve svém brlohu, jak nějaký napůl praštěný podivínský stařec?“

A to už se mladá dívka začínala rozčilovat, a tak ji Félicité jemným gestem ruky utišila:

„Ne, ne, nech mě to dokončit...Vím dobře, že Pascal není žádný hlupák, že vytvořil znamenité práce, díky kterým má mezi vědci na Lékařské akademii dobrou pověst...Má to ale nějakou cenu vedle toho, co jsem si pro něj vysnila? Přesně tak! Všechna ta městská smetánka, kupa peněz, vyznamenání, konečně čest a důstojná pozice rodiny...Víš, kočička, proto si stěžuji...není takový, nechtěl být jako ostatní z rodiny. Na mou věru! Říkávala jsem mu, když byl dítě: „Ale odkud ty jsi? Ty asi nejsi náš!“ Já jsem rodině obětovala všechno, rozkrájela bych se pro to, aby moje rodina zůstala navždy vážená a slavná!

Napřímila své drobné tělo a najednou vypadala tak silně díky vášni a pýše, které naplňovaly celý její život. Znovu se začala procházet po pokoji, avšak v tom sebou najednou prudce trhla, když na zemi uviděla výtisk le *Temps*, který tam doktor odhodil po tom, co z něho vystříhl článek, aby ho přidal do složky s názvem Saccard. A když uviděla prázdné okénko uprostřed stránky, bezpochyby hned věděla, o co se jedná, protože se zastavila a sesunula se na židli, jako by jí konečně došlo, co právě zjistila.

Hodnocení: posuny smyslu ojedinělé, velmi dobrá řešení, většinou i FPV,

ke komentáři použít příště i překladatelské „mřížky“

B